

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalované: **Policie ČR, Okresní ředitelství Vyškov**, se sídlem Brněnská 7A, Vyškov, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2009, čj. 29 Ca 266/2008 - 12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce se domáhal žalobou podanou u Krajského soudu v Brně zrušení rozhodnutí Policie ČR čj. ORVY-5055/ČJ-2008-16-HO, ze dne 24. 9. 2008, v části týkající se JUDr. P. Š., a rozhodnutí Policie ČR čj. ORVY-5055/ČJ-2008-16-HO, ze dne 7. 8. 2008, rovněž v části týkající se JUDr. P. Š.

II.

Krajský soud žalobu usnesením ze dne 19. 12. 2008, čj. 29 Ca 265/2008 - 12, odmítl. Uvedl, že napadené správní akty jsou přípisem vedoucího oddělení žalované, kterým sdělil žalobci, že policejní orgán neshledal v jeho oznámeních žádné skutečnosti, odůvodňující jeho další šetření ve věci, kterou proto postoupil jako stížnost na postup soudce a justiční stráže předsedovi Okresního soudu ve Vyškově. Podle krajského soudu jednalo o úkon žalované, jímž zpravila žalobce o postoupení jeho oznámení věcně příslušnému orgánu. Krajský soud pak uzavřel, že se žalobce domáhá vydání rozhodnutí, „*kterým by byl zrušen úkon policejního orgánu, jehož předmětem bylo sdělení žalobci, že jeho oznámení bylo postoupeno věcně příslušnému orgánu k vyřízení. Jedná se tak o věc, která nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví ... Správní soudy totiž nemají jakoukoliv kompetenci přezkoumávat postup policejních orgánů v rámci trestního řízení či vyřizovat stížnosti na správný postup či nečinnost orgánů činných v trestním řízení ...*“.

III.1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností. Uvedl, že v žalobě „jasně tvrdí porušení několikrát veřejného práva fyzické osoby státním úředníkem znalého zákonů ČR“. Policie je podle něj „jako moc výkonná povinná odhalovat trestné činy všech občanů včetně zákonodárců, policistů, státních zástupců nebo soudců“. Dále dodal, že „V tomto případě Policie ČR (moc výkonná) nepostupovala podle trestního řádu jak to tvrdí Krajský soud v Brně, protože nenažala spáchání trestného činu nebo přestupku soudcem.“. Stěžovatel „namítá a tvrdí, že policie sama tvrdí, že postupovala podle zákona č. 500/2004 Sb., když věc odložila a následně ji jako stížnost postoupila předsedovi Okresního soudu ve Vyškově“.

Dále stěžovatel uvedl, že „tvrzení Krajského soudu v Brně ... je nepravdivé kromě výše uvedeného, také z důvodů, že Krajský soud v Českých Budějovicích v letošním roce vynesl jako odvolací soud v č. j. 4 To 700/2008 rozsudek, ve kterém občan bránil soudci svým tělem v zákonném právu vstoupit do jednací síně na jednání. Za to byl odsouzen k odnětí svobody v délce dvou měsíců nepodmíněně. V tomto případě je to naopak, soudce brání občanovy v zákonném právu nahlížet do spisu a věc je odložena z důvodu, že se vlastně nic nestalo!“.

Stěžovatel se domnívá, že nebyly splněny podmínky § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a krajský soud žalobu odmítl nezákonně. Podle stěžovatele tím krajský soud porušil také článek 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III.2

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.3

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že není podstatné, že stěžovatel výslovně nepodřadil stížní důvody žádnému z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je totiž zřejmé, že namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který ostatně v posuzované věci jako jediný připadá v úvahu.

Stěžovatel kasační stížností zpochybnil závěr krajského soudu, podle nějž posuzovaná věc nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na své usnesení ze dne 21. 8. 2003, čj. Na 579/2003 - 10 (www.nssoud.cz), podle nějž ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by správním soudům byla založena kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových, přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení nebo prošetřovat a vyřizovat stížnosti na jejich tvrzený nesprávný postup. Podobný závěr, byť ve vztahu ke státnímu zastupitelství, nikoliv k Policii ČR, učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, čj. 6 As 58/2004 - 45 (č. 1407/2007 Sb. NSS), a na půdorysu řízení o ochraně před nezákonným zásahem také v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Aps 2/2004 - 69 (č. 623/2005 Sb. NSS). Tento závěr Nejvyšší správní soud zopakoval přímo ve vztahu k Policii ČR v jiných věcech stěžovatele (rozsudky ze dne 23. 7. 2008, čj. 8 As 28/2008 - 29, a ze dne 30. 7. 2008, čj. 8 As 30/2008 - 27, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci neshledal důvod, aby se od své ustálené judikatury odchýlil. Jakkoliv na základě této judikatury nelze učinit závěr, že je jakékoliv rozhodnutí

Policie ČR, resp. jakýkoliv postup či nečinnost Policie ČR, vyňato z přezkumu soudů ve správním soudnictví, lze uzavřít, že je tomu tak v případech, kdy se Policie ČR nachází v pozici orgánu činného v trestním řízení.

Jakkoliv skutková zjištění v posuzované věci nevedou bez dalšího k závěru, že se stěžovatel domáhal přezkumu rozhodnutí vydaného v řízení o přestupcích, Nejvyšší správní soud pro úplnost doplňuje, že by stěžovatel v takovém řízení zřejmě nedisponoval žalobní legitimací (srov. § 72 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, čj. 2 As 46/2006 - 100, www.nssoud.cz, a ze dne 29. 8. 2007, čj. 2 As 73/2006 - 53, č. 1393/2007 Sb. NSS).

Žalovaná neshledala v oznámení stěžovatele skutečnosti, které by odůvodňovaly další šetření, a postoupila věc jako stížnost na postup soudce a justiční strážce předsedovi Okresního soudu ve Vyškově. V tomto směru Nejvyšší správní soud dodává, že se z žaloby nikterak nepodává, že by se stěžovatel domáhal vydání rozhodnutí v kompetenčním sporu (§ 97 a násl. s. ř. s.).

Není zřejmé, jaký vliv na posouzení věci by měla mít argumentace stěžovatele rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích. V tomto směru proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodným ani návrh stěžovatele na provedení důkazu trestním spisem Krajského soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. 4 To 700/2008.

Nejvyšší správní soud považuje usnesení krajského soudu zejména ve vztahu ke skutkovým zjištěním v konkrétní věci za velmi stručné, ale přesto ještě přezkoumatelné. Přes tuto stručnost Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu